

da vi sagde, at der skulle gribes ind i dansk økonomi.

Nu vil regeringen slå til mod privatforbruget. Nu skal væksten dæmpes, og nu skal vi for anden gang i år have et traditionelt socialdemokratisk kriseindgreb, som lister penge op af borgernes lommer. Men lad os se nøgternt på, hvor stor en skurk det private forbrug egentlig er, for vi skal jo nødig rette bager for smed: Ifølge de tal, vi fik fra Danmarks Statistik i går, er der intet i detailomsætningstallene, som tyder på en overophedning af forbruget, ligesom realkredittallene trods alt heller ikke er ildevarslende, for vi har vænnet os til at leve i et lavinflationssamfund, selv om regeringen har fået inflationen til at røre mere på sig, end tilfældet er i de andre nordeuropæiske lande.

Udviklingen i den seneste tid har vist os alle, at regeringen med sin reformpause har spillet hasard med stabiliteten i dansk økonomi, og det er faktisk ikke advarsler, der har manglet. Vismændene er kommet med dem, OECD er kommet med forslag.

Og lad mig minde om, hvad finansministeren sagde i foråret, da vi fra konservativ side slog til lyd for en stramning af finanspolitikken ved at stoppe den offentlige forbrugsstigning. Finansministeren sagde i Berlingske Tidende den 20. april: »Man skal lede længe efter noget så sludrende. Det må være Per Stig Møllers spøg.«

Alligevel gennemførte regeringen, på trods af det, ministeren sagde om min spøg, kort tid efter den såkaldte grønærtpakke med SF og Enhedslisten, og ønsket var jo en finanspolitisk stramning på et tocifret milliardbeløb.

Lad mig så minde om, hvad regeringen sagde, da den fremsatte sit finanslovsforslag i august og oppositionen og igen de økonomiske vismænd påpegede, at det var utilstrækkeligt og for slapt, og Den Danske Bank sagde, at der skulle gribes ind over for det offentlige forbrug. Finansministeren sagde i De 3 Stiftstidender den 27. august:

»Måske vil nogle savne dramatiske udspil i finansloven. Godt det samme, for dramatiske skridt i et forslag til finanslov er noget, som kun tages, hvis økonomien er på gal kurs.«

Og nu har vi så pludselig i denne uge fået at vide, at den er på gal kurs.

Finansministeren har det faktisk med at sige nogle rigtig sjove ting. Det er jo kun en måned siden, at han i B.T. sagde at det var fis i kasketten at spekulere i stramninger, for dansk øko-

nomi havde det bedre end i mange år. I dag kan vi se, at det var udtalelser, som med finansministerens egne ord er »fis i kasketten« – undskyld ordvalget. Men nu er man kommet på andre tanker, nu er den gal med økonomien. Kunne regeringen ikke forudse problemerne, er den for ringe, og kunne den det, men ønskede den at skyde problemerne om på den anden side et valg, er den uansvarlig. Men hvad end grunden er, så skal Danmarks problemer dog løses, så vi undgår, at de vokser sig store og ødelæggende. Vi er nemlig hverken uansvarlige eller golde, som Socialdemokratiet var i sin oppositionstid og nu har vist sig at være som regeringsparti.

Statsministeren gjorde i sin åbningstale, meget ud af hvordan det gik i vores tid, og hvordan det er gået i hans tid; men han glemmer, at vi havde Socialdemokraterne på slæb for at få finansloven igennem, og Socialdemokraterne kom med nogle store, fede fingeraftryk, som partiets tidligere formand var meget stolt af. Men det var jo ikke ligefrem fremmende for den danske økonomiske udvikling, at vi var nødt til at give Socialdemokraterne lov til at sætte nogle fingeraftryk. Vi ønsker ikke, at Danmark igen bringes nær den økonomiske afgrund af en socialdemokratisk regering, og derfor er vi parate til at medvirke til en stramning af den økonomiske politik. Men vi lægger ikke ryg til hvad som helst.

Og hvad er så problemerne, og hvad er så medicinen? Det meget solide overskud på betalingsbalancen og den hurtige reduktion af udlandsgælden, som vi efterlod i 1993, er sat over styr, og det i en sådan grad, at underskuddet på betalingsbalancen nu truer igen, bl.a. fordi regeringen med sit majindgreb satte bilsalget op og eksporten ned.

Vores løsningsmodel er krystalklar: For det første skal eksportsektorens konkurrenceevne forbedres. Vi skal væk fra regeringens politik, hvor virksomhederne hele tiden belastes af nye afgifter, som statsministeren til vores store skuffelse tilmeldte fastholdt i åbningstalen. Vi skal tilbage til den sunde udvikling, hvor der skabes arbejdspladser i eksporterhvervene.

For det andet skal den private opsparing øges, og det skal ikke ske gennem tvang eller trusler, men gennem opmuntring. Vi ser gerne, at opsparing til uddannelse, bolig, etablering, børn eller pension gøres mere attraktiv, fordi den private opsparing jo er faldet. Men at den